

Tấm Giấy

Contents

Tấm Giấy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5

Tấm Giấy

Giới thiệu

Edit: SamThẻ loại: truyện ngắn Dương Trí là một họa sĩ không thành công, kỹ năng hội họa vững chắc nhưng lại thiếu n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-giay>

1. Chương 1

Vừa tắt cuộc gọi đến từ phòng tranh, Dương Trí thở dài thật sâu.

Tác phẩm của anh không có lượng tiêu thụ cao, đã tồn đọng tại phòng tranh một thời gian dài, phía bên kia hình như có ý định trả lại tác phẩm, hủy bỏ sự hợp tác giữa hai bên.

Khi vừa mới tốt nghiệp Dương Trí rất ngoan cố, mấy năm nay anh dần dần nhận ra vấn đề của bản thân, tuy rằng kỹ năng hội họa vững chắc nhưng lại thiếu mất cái hồn, anh không có năng lực thu hút cái nhìn của người khác trong thời gian ngắn, cũng bởi vậy mà đánh mất khả năng kiếm sống.

Dương Trí nhìn sắc trời, đã gần sập tối, anh đứng dậy lấy ví tiền và túi mua hàng, đi về phía chợ.

Bản vẽ của anh hoàn toàn không bán được ra ngoài, gia đình phải dựa vào tiền lương của vợ để duy trì cuộc sống, tuy rằng anh từng nghĩ tới việc đổi nghề nhiều lần, nhưng hết lần này đến lần khác vợ đều ngăn cản. Vợ luôn dùng cặp mắt sáng long lanh nhìn anh chăm chú, vô cùng tích cực lạc quan, tin tưởng sẽ có thu hoạch lớn.

Cô cảm thấy anh nhất định làm được.

Mà anh lại phụ lòng mong đợi của cô lần nữa.

Dương Trí sụp bả vai, ví tiền trong tay xẹp lép trông nặng nề.

Khi đi ngang qua cổng tiểu khu, anh vô tình nhìn thấy tiệm đồ dùng mỹ thuật mà mình thường đến đang dán dòng chữ bán đại hạ giá, nhưng dù vậy, khách hàng bên trong cũng lác đác không có bao nhiêu.

Dương Trí đi qua, vừa lúc ông chủ từ bên trong tiệm đi ra ngoài, hai người nhiệt tình chào hỏi, Dương Trí hỏi nguyên do bán đại hạ giá, ông chủ thở dài lắc đầu, vị trí cửa tiệm không lý tưởng, lỗ lỗ hàng năm, ông đã định không làm nữa, dứt khoát về quê nhà giúp chăm sóc con cháu.

2. Chương 2

Dương Trí là một trong những người khách ổn định hiếm hoi của ông chủ, quan hệ rất tốt, trước đó cũng có phần hiểu biết về đối phương, tuy rằng ông chủ lắc đầu thở dài, nhưng trên mặt lại không có vẻ buồn phiền, nói vậy ông đã nghĩ thông suốt rồi.

Hai người trò chuyện vài câu, Dương Trí để lộ ý định từ bỏ vẽ tranh của mình, ông chủ không nói gì, xoay người lại, từ trong ngăn tủ cửa tiệm lấy ra một xấp giấy, nhìn độ dày khoảng chừng mười tấm giấy, bốn phía hơi ố vàng, hình như cũng cũ rồi. Ông chủ đưa giấy tới trước mặt Dương Trí, đầu tiên anh từ chối, thấy đối phương khăng khăng nên nhận lấy.

Ông chủ cười ha hả, từ bỏ thì tiếc quá, coi như là sở thích cũng được.

Đúng giờ nấu ăn xong, Dương Trí nghe được tiếng vợ mở cửa, anh từ phòng bếp đi ra, quả thật trông thấy dáng vẻ mệt mỏi của vợ, nhất thời đau lòng không thôi, cảm xúc ứa nước mắt dâng lên trong lòng.

Vợ cười cười, nếp nhăn tại khóe mắt thoát nhìn ôn hòa, cô đặt túi xuống một bên, tiến lên ôm Dương Trí: “Tâm trạng không tốt à?” Nói xong cô dùng trán mình cọ lên trán anh. Từ khi yêu nhau, cô đã thích làm như vậy, anh cũng thích.

Dương Trí bình tĩnh lại, đem ý kiến suy nghĩ cả ngày nói cho vợ biết, quả thực gặp phải tiếng phản đối của vợ. Anh thở dài một tiếng, ôm chầm vợ lần nữa, phân tích kỹ càng tình huống trước mắt, cũng nhiều lần bày tỏ sẽ không từ bỏ việc vẽ tranh, chỉ là tạm thời đặt nghề nghiệp chính sang một bên thôi.

Vợ nghe xong im lặng không lên tiếng, như là âm thầm phản kháng.

Dương Trí vươn tay xoa nhẹ túi mắt của vợ, cũng hôn lên má cô một cái, thấy vợ bắt giác nhắm mắt lại, lông mi thật dài hơi rung động, anh nhất thời cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Chuyện tự hào nhất của cả đời anh, đó là cưới được một người vợ tốt như vậy.

Vợ mở mắt ra, hai mắt rưng rưng: “Em quá vô dụng, không có cách giúp anh làm chuyện anh muốn làm.”

“Em nói ngược rồi, người vô dụng là anh, cứ để em vất vả mãi.”

“Là em cam tâm tình nguyện.” Trong âm thanh của vợ mang theo giọng ghen ngào và sự quật cường, vẫn đáng yêu như trước đây.

Dương Trí cười cười, nắm tay vợ đi vào bàn ăn, hôm nay anh cố ý làm mấy món rau mà vợ thích.

Ngày hôm sau, Dương Trí thu về tranh của mình tại phòng tranh, trên đường thuận tiện tìm một công việc — dạy trẻ em vẽ tranh tại studio, tiền lương không cao, nhưng khiến anh có được cảm giác sung sướng và thỏa mãn.

Ít nhất không rời khỏi việc vẽ tranh.

Ban ngày anh làm việc tại studio, sau khi ăn xong thì ở nhà luyện tập, thỉnh thoảng cũng sẽ lấy những bức tranh thu về lần trước đem ra bán trên đường phố, giá cả không cao, ngẫu nhiên cũng có chút khách hàng.

Dương Trí rất vui mừng.

Vợ thấy anh vui vẻ thì không phản đối nữa, nhưng thời gian làm việc vẫn như xưa không giảm bớt, điều này khiến Dương Trí bức dọc, mỗi khi anh than phiền đều sẽ bị vợ cười hì hì ôm an ủi, cuối cùng chẳng giải quyết được gì.

Hai người có một đứa con gái học tiểu học, thường ngày đều ở nội trú trong trường, chỉ có ngày nghỉ mới về nhà.

Hôm nay đúng là ngày con gái về nhà, từ sáng sớm Dương Trí đã đi chợ mua món ăn mà con gái thích, bận rộn nửa ngày trời, xem thời gian, rồi chạy xe đến trạm xe đón người.

Con gái rất giống vợ, đáng yêu nhỏ bé, đã nhìn thấy từ đằng xa.

3. Chương 3

Dương Trí bắt giắc cười ngậy ngô, bắt giắc đạp xe nhanh hơn.

Ngoài hành lý ra, con gái còn bế một bé mèo, dè dặt nói rằng nó bị người ta bỏ rơi, có thể mang về nhà không.

Từ bé con gái đã rất hiểu chuyện, chỉ đưa ra yêu cầu không tính là bốc đồng này, anh làm sao từ chối chứ, chỉ nói đưa sang tiệm thú nuôi trước nhà kiểm tra trước đã.

Hai người một mèo về nhà, bé mèo không còn sợ lạ, sau khi nhảy xuống trong lòng con gái thì đi qua đi lại làm quen địa hình, con gái chỉ lo đi theo sau coi sóc. Dương Trí bất đắc dĩ cười cười, chuyển hành lý của con gái về phòng.

Sau khi ăn xong, vợ và con ở trong phòng nói cười, Dương Trí thu dọn bàn ăn xong thì trở về phòng luyện tập, nhưng khi mở tủ ra mới nhớ không còn nhiều giấy vẽ, vốn định trên đường trở về hôm nay mua thêm, nhưng bởi vì chuyện mèo mà quên mất.

Trong góc tủ có xấp giấy hơi ố vàng mà ông chủ tặng, chất liệu khác với loại anh dùng thường ngày, có điều chỉ lấy ra để luyện tập thì không có ảnh hưởng gì. Thế là anh lấy ra một tấm đặt lên giá vẽ, mở dụng cụ ra, suy nghĩ hôm nay vẽ gì.

Đúng lúc bé mèo chạy vào bên trong, dè dặt ngồi trước mặt anh, cái đầu nhỏ xịu hơi nghiêng, tò mò nhìn anh chăm chú.

Dương Trí cười cười, đặt bút vẽ bé mèo trên tấm giấy. Anh vẽ rất nhanh, giống y như thật.

Khi anh đặt xuống nét bút cuối cùng, trên tấm giấy lưu lại một bé mèo trông rất sinh động, nghiêng đầu ngồi xổm, hết sức đáng yêu.

Dương Trí rất hài lòng, buông bút trong tay xuống, nhìn sang con mèo trước mặt, nhưng trước mặt trống không, bé mèo kia chẳng biết chạy đi đâu. Anh lắc đầu, từ trên cái giá lấy bản vẽ ra, rồi cất vào trong tủ.

Sau khi trò chuyện xong với vợ, con gái mới nhớ tới bé mèo của mình, miệng bắt chước tiếng mèo kêu quỳ dưới đất tìm xung quanh, dáng vẻ trông rất buồn cười, tiếc là không biết bé mèo trốn đi đâu, tìm mãi chẳng thấy bóng dáng. Vợ dỗ dành nói có lẽ nó trốn ở góc nào đó ngủ rồi, ngay mai lại tìm. Lúc này con gái không hề tình nguyện mà trở về phòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dương Trí chưa tỉnh ngủ thì đã bị tiếng lục lọi của vợ con làm thức giấc.

Hai người đang tìm bé mèo, đáng tiếc vẫn không tìm được.

Không bao lâu, tới giờ vợ đi làm, con gái hẹn bạn thân ăn liên hoan, hai người chỉ đành dần lòng ra ngoài. Dương Trí thấy vậy liền tiếp tục công việc của hai người, lục tung khắp nơi tìm bé mèo.

Không có.

Không có.

Vẫn không có.

Dương Trí không hề mang kỳ vọng mà mở ra ngăn tủ chứa bản vẽ của mình, bên trong quả nhiên không có bóng dáng bé mèo, đang lúc chuẩn bị đóng lại thì có thứ gì đó chuyển động, khóe mắt anh chợt bắt được.

Là bản vẽ của ngày hôm qua.

Anh lấy bản vẽ ra, bé mèo trên giấy không còn động tác của hôm qua, lúc này nó đang nằm sấp trên giấy cào gì đó, cái miệng khép mở, trông có phần luống cuống.

Dương Trí hơi ngẩn người.

Giây tiếp theo, hình như bé mèo thấy anh, nó ngừng cào móng, kêu to lấy lòng, hình như còn muốn chạy qua cọ xát, nhưng bị một vách tường vô hình ngăn cản.

...

4. Chương 4

Con mèo trên giấy đang chuyển động.

Tựa như còn sống.

Dương Trí vươn bàn tay run rẩy chạm vào giấy, bé mèo tò mò nghiêng đầu một cái, sau đó nó tiến lên, cúi đầu cọ cọ rất thân thiết, cái miệng trên tấm giấy chuyển động theo tiếng kêu meo, chỉ là anh không nghe được.

Anh dụi mắt, bé mèo trên giấy vẫn tò mò nhìn qua, lỗ tai giật giật mấy cái.

...Không phải ảo giác.

Dương Trí hít sâu mấy lần, đặt tấm giấy lên cái giá lần nữa, ngón tay cầm bút run rẩy, ngòi bút đặt xuống dường như khơi gợi sự hứng thú của bé mèo, nó đuổi theo nhào qua, tiếc là hai bên vẫn như là cách một lớp kính, rõ ràng rất gần, nhưng chẳng thể nào chạm vào nhau.

Anh thử vẽ cuộn len trên giấy, vẽ gậy dụ mèo, vẽ thức ăn mèo, mỗi thứ anh vẽ xuống đều biến mất không còn tung tích.

Ngoài cửa sổ tình cờ có đàn chim sẻ bay qua, hót líu ríu rất náo nhiệt, có một con đậu bên cửa sổ, cái đầu nhỏ bé xoay qua xoay lại, rồi nhảy một cái.

Bàn tay cầm bút vẽ của Dương Trí đã toát ra chút mồ hôi, anh cắn chặt răng, vẽ bộ dáng của con chim nhỏ lên giấy. Ngay sau đó, con chim nhỏ vỗ cánh bay khắp nơi trên tấm giấy, bé mèo nhào qua nhào lại đầy hứng thú, mà con chim nhỏ vốn đậu ở chỗ kia đã không còn tăm tích.

Bút vẽ trong tay bất giác rơi xuống, phát ra tiếng rơi xuống trong trẻo, một mèo một chim trên giấy một truy một đuổi, đùa giỡn vui vẻ, thế mà Dương Trí lại ứa ra mồ hôi, sống lưng lạnh lẽo.

Sự biến mất của bé mèo khiến tâm trạng con gái sa sút cả ngày, cho đến khi vợ hứa rằng đợi lần sau con gái trở về sẽ đi nhận nuôi một bé mèo khác, bấy giờ con gái mới thoải mái một chút, kéo hành lý trở về trường.

Mấy hôm nay tâm trạng của Dương Trí vẫn không yên, anh vẽ tranh nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy tấm giấy kỳ lạ như thế. Anh từng thử liên lạc với ông chủ, nhưng luôn không gặp được. Anh muốn vứt bỏ chúng, nhưng khi nhìn thấy bé mèo và con chim nhỏ tồn tại trên giấy anh lại không đành, dù sao cũng bởi vì anh mới làm hại sinh mệnh của một mèo một chim liên kết với tấm giấy.

Vợ nhìn ra tâm trạng của anh, nhưng chẳng biết nguyên do, chỉ khi anh làm việc không hài lòng, cô nhẹ giọng an ủi.

Nhờ cái ôm của vợ mà lúc này Dương Trí mới ổn định tinh thần.

Quên đi, tạm thời cứ để ở trong nhà.

Dương Trí lại mua thêm giấy vẽ, đồng thời cất lại xấp giấy kỳ lạ kia, chỉ có bức tranh vẽ bé mèo và chim sẻ được anh đặt ở tầng dưới cùng, thường xuyên lấy ra để hít thở không khí, thỉnh thoảng chơi đùa một hồi, coi như là một loại thú nuôi khác.

Cuộc sống dần dần đi lên, bởi vì kỹ năng hội họa vững chắc, học trò của anh càng ngày càng nhiều, tiền lương cũng theo đó mà tăng lên, anh cứng rắn yêu cầu vợ giảm bớt thời gian làm việc, nhưng luôn bị cô cười cho qua chuyện, điều này khiến anh vô cùng thất vọng.

Tiếc là ngày tháng hạnh phúc không dài lâu, một ngày nọ vợ ngã xỉu trên đường tăng ca, sau khi đưa tới bệnh viện thì kiểm tra ra cô mắc bệnh ung thư gan thời kỳ cuối.

Khi nhận được tin tức Dương Trí ngơ ngàng, tựa như thứ gì đó vỡ vụn trước mắt anh, đâm vào mỗi một tác da của cơ thể anh, cũng xâm nhập vào máu thịt.

Sau khi tỉnh lại vợ khẳng khái không tiếp nhận trị liệu, Dương Trí thấy vợ quật cường như vậy, lần đầu tiên anh cương quyết, anh muốn cô sống sót, anh không thể không có cô.

Anh thỏa thuận với ông chủ studio, chỉ lên lớp buổi sáng, thời gian còn lại thì ở bệnh viện, anh cũng đem dụng cụ vẽ tranh tới, trong lúc chăm sóc vợ cũng không quên vẽ tranh, đợi con gái trở về thay ca, anh sẽ đem toàn bộ tranh ra ngoài bán, giá cả giảm thấp, nhưng cũng chẳng khởi sắc.

Lần đầu tiên anh cảm ghét bản thân mình chỉ biết vẽ tranh, không có năng lực lại thảm thương.

Dương Trí mượn tiền thân thích hàng xóm xung quanh nhiều lần, rồi còn thế chấp căn nhà, nhưng đối với phí điều trị đắt đỏ, tất cả chỉ coi như hạt muối bỏ biển, cuối cùng chúng nó cũng không thể giữ lại vợ anh.

Lúc hấp hối, vợ rưng rưng nước mắt, việc hóa trị trong thời gian dài đã khiến cô mất đi vẻ rạng rỡ của ngày xưa, nhưng cô vẫn là bảo bối của anh, không thể thay thế.

Nửa năm nay anh cũng gầy đi không ít, túi mắt đen thùi và hốc mắt đỏ ngầu chứng tỏ anh đã lâu không ngủ, anh nắm tay vợ, không ngừng run rẩy.

“Anh xin lỗi.” Anh nói.

Vợ hình như muốn nói gì đó, Dương Trí nhích lại gần, hôn lên mặt vợ: “Anh luôn là một người đàn ông ích kỷ, tha thứ cho anh.” Dứt lời, anh buông tay, lấy ra một tấm giấy, bốn phía ó vàng, nhìn hơi cũ kỹ.

5. Chương 5

Anh cố định tấm giấy, lấy bút vẽ, sau khi thần thờ nhìn vợ, bàn tay phải mau chóng vẽ vời.

Bọn họ sống với nhau gần mười năm trời, dáng vẻ của vợ từ lâu đã khắc sâu trong đầu anh, anh vẽ rất nhanh, gần như không hề dừng lại.

Nét bút cuối cùng hạ xuống, những ống cắm trên giường bệnh dường như mất đi sức lực mà rớt trên giường, vợ vốn nằm trên giường cũng chẳng thấy đau.

Trên tấm giấy, vợ ngơ ngàng đứng dậy, ánh mắt hơi mở to, tò mò nhìn khắp nơi.

Dương Trí vươn tay qua, sờ khuôn mặt vợ, vợ trên giấy hình như cũng thấy được, cô chạy lên vài bước, miệng hình như hỏi gì đấy, tuy rằng anh không nghe được, nhưng vẫn hiểu được sự nghi hoặc của cô.

Anh kể ra mọi chuyện, anh nói rất chậm, để vợ dễ dàng phân biệt khẩu hình của anh, vợ chỉ tò mò, chẳng hề tỏ vẻ hoang mang.

Nói xong, anh kẻ sát khuôn mặt mình trên tấm giấy, nước mắt thuận thế nhỏ trên giấy, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu: “Ở bên anh được không...”

Vợ vươn tay, đặt lên vị trí má anh, mỉm cười gật đầu.

Năm mươi năm sau, Dương Trí đã trở thành họa sĩ nổi tiếng từ lâu chợt mất tích hai năm trời, dựa theo pháp luật tuyên bố tử vong.

Khi con gái thu dọn di vật, trong phòng đặt đầy bản vẽ, chỉ có một giá vẽ nằm lẳng lẳng bên giường.

Trên đó có kẹp một bức tranh.

Đó là một tấm giấy hơi ố vàng, trông cũ kỹ, trên bức tranh là hai bóng người ôm nhau thật chặt, tựa như gặp lại sau trăm năm xa cách, dường như gấp gáp muốn đem cốt tủy của đối phương hòa nhập với mình.

Trên mặt đất trước giá vẽ, cây bút vẽ bị rơi gãy thành hai khúc giờ phút này đang lẳng lẳng nằm tại chỗ.-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-giay>